

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 16ης Δεκεμβρίου 2004 *

Στην υπόθεση T-410/03,

Hoechst AG, με έδρα τη Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann, M. Rüba, δικηγόρους, και V. Turner, solicitor,

προσφεύγουσα,

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον W. Mölls και τις O. Beynet και K. Mojsesowicz, επικουρούμενους από τον A. Böhlke, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση, κατά το μέρος που αφορά την προσφεύγουσα, της αποφάσεως C(2003) 3426 τελικό της Επιτροπής, της 1ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/E-1/37.370 — Sorbates), ή, επικουρικώς, την προσήκουσα μείωση του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά, πρόεδρο, F. Dehousse και D. Šváby, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Με την απόφαση C(2003) 3426 τελικό, της 1ης Οκτωβρίου 2003 (υπόθεση COMP/E-1/37.370 — Sorbates) (στο εξής: επίδικη απόφαση), η Επιτροπή έκρινε ότι ορισμένες επιχειρήσεις παρέβησαν το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), διότι συνέπηξαν σύμπραξη στην αγορά σορβικών αλάτων. Στις επιχειρήσεις αυτές συγκαταλέγονται, μεταξύ άλλων, η Hoechst AG (στο εξής: Hoechst) και η Chisso Corporation (στο εξής: Chisso), με έδρα το Τόκιο (Ιαπωνία).

- 2 Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή αποφάσισε να επιβάλει πρόστιμα στις οικείες επιχειρήσεις. Για να καθορίσει το ύψος των εν λόγω προστίμων, η Επιτροπή εφάρμοσε διαδοχικώς τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, ΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3) και την ανακοίνωσή της σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4).

- 3 Για τη συμμετοχή της Hoechst στη σύμπραξη, της επιβλήθηκε πρόστιμο 99 εκατομμυρίων ευρώ (άρθρο 3, στοιχείο β', της επίδικης αποφάσεως). Το ύψος του προστίμου αντανάκλωνε, μεταξύ άλλων, την ηγετική θέση που κατείχε η Hoechst στη σύμπραξη, από κοινού με την εταιρία Daicel, με έδρα το Τόκιο (Ιαπωνία) (363η έως 375η αιτιολογική σκέψη της επίδικης αποφάσεως). Το ποσό του προστίμου μειώθηκε, εντούτοις, κατά 50 %, ως αντάλλαγμα για τη συμβολή της Hoechst στην έρευνα (455η έως 466η αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως).

- 4 Όσον αφορά την Chisso, η Επιτροπή έκρινε ότι ήταν η πρώτη που παρέσχε καθοριστικά αποδεικτικά στοιχεία στο πλαίσιο της έρευνας. Ως εκ τούτου, της χορηγήθηκε πλήρης απαλλαγή και δεν της επιβλήθηκε πρόστιμο (439η έως 447η αιτιολογική σκέψη της επίδικης αποφάσεως).

Διαδικασία

- 5 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Δεκεμβρίου 2003, η Hoechst άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, κατά το μέρος που την αφορά, ή, επικουρικώς, την προσηύκασα μείωση του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε.

- 6 Στις 26 Απριλίου 2004 η Chisso ζήτησε να παρέμβει στην κύρια δίκη υπέρ της Επιτροπής.
- 7 Με δικόγραφο που κατάθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Ιουνίου 2004, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν είχε να διατυπώσει παρατηρήσεις επί της αιτήσεως παρεμβάσεως.
- 8 Με δικόγραφο που κατάθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Ιουνίου 2004, η Hoechst ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την αίτηση παρεμβάσεως και να καταδικάσει την Chisso στα δικαστικά έξοδα.
- 9 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 116, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος παρέπεμψε στο εν λόγω τμήμα την παρούσα αίτηση παρεμβάσεως.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 10 Η Chisso διευκρινίζει, καταρχάς, ότι με την προσφυγή της κύριας δίκης ζητείται η ακύρωση μιας αποφάσεως απευθυνόμενης ειδικώς στην ίδια. Συναφώς, η Chisso επισημαίνει ότι ενημέρωσε οικειοθελώς την Επιτροπή σχετικά με την ύπαρξη συμπράξεως στην αγορά σορβικών αλάτων και της παρέσχε σχετικά αποδεικτικά στοιχεία καθοριστικής σημασίας. Κατά την άποψή της, και μόνο το στοιχείο αυτό αποδεικνύει την ύπαρξη επαρκούς συμφέροντος.

- 11 Εξάλλου, η Chisso υποστηρίζει ότι θίγεται άμεσα από τον ισχυρισμό της Hoechst ότι η Επιτροπή, μη χαρακτηρίζοντάς την ως την πρώτη συνεργασθείσα επιχείρηση, υπέπεσε σε πλάνη. Η Chisso επισημαίνει, συναφώς, ότι ορθώς η Επιτροπή την αντιμετώπισε ως την πρώτη συνεργασθείσα μετ' αυτής επιχείρηση, λαμβανομένων υπόψη ορισμένων πραγματικών περιστατικών που μνημονεύει. Συνεπώς, αν το Πρωτοδικείο κρίνει βάσιμα τα επιχειρήματα της Hoechst, η Chisso δεν θα πληροί πλέον, όπως υποστηρίζει, τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη χορήγηση πλήρους απαλλαγής και τη μείωση του προστίμου.
- 12 Η Hoechst διατείνεται ότι η απόφαση που εκδόθηκε στην περίπτωση της και που αποτελεί αποκλειστικό αντικείμενο της παρούσας προσφυγής δεν έχει ως αποδέκτη την Chisso. Υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι αποδέκτες της εν λόγω αποφάσεως είναι τόσο η ίδια όσο και η Chisso, η Chisso δεν έχει έννομο συμφέρον να παρέμβει στη διαφορά. Συναφώς, η Hoechst διευκρινίζει ότι, αν γίνονταν δεκτά τα αιτήματά της στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής, η τροποποίηση του άρθρου 3, στοιχείο β', της αποφάσεως ουδόλως θα μετέβαλλε τις άλλες διατάξεις της και ιδίως εκείνες που αφορούν την Chisso. Στηριζόμενη, ειδικότερα, στη διάταξη του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 2003, T-15/02, BASF κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-213), η Hoechst επισημαίνει, εξάλλου, ότι η αρχή non bis in idem απαγορεύει στην Επιτροπή να προβεί σε νέα εκτίμηση της ουσίας της παραβάσεως που αποτελεί αντικείμενο της επίδικης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν η Επιτροπή μπορούσε να επανεξετάσει την επίδικη απόφαση όσον αφορά ειδικότερα την Chisso, το συμφέρον της εταιρίας αυτής να παρεμποδίσει την εν λόγω επανεξέταση δεν είναι άμεσο και ενεστώς, αλλά απλώς έμμεσο και δυνητικό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 13 Κατά το άρθρο 40, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται, δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού, στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, κάθε πρόσωπο που έχει συμφέρον στην επίλυση διαφοράς, εκτός των διαφορών μεταξύ κρατών μελών, μεταξύ οργάνων της Κοινότητας ή μεταξύ κρατών μελών, αφενός, και οργάνων της Κοινότητας, αφετέρου, δικαιούται να παρέμβει σε διαφορά.

- 14 Κατά πάγια νομολογία, η έννοια του συμφέροντος για την επίλυση της διαφοράς, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, πρέπει να ορίζεται βάσει αυτού καθεαυτού του αντικειμένου της διαφοράς και να εκλαμβάνεται ως άμεσο και ενεστώς συμφέρον για την τύχη που επιφυλάσσεται σε αυτά καθαυτά τα αιτήματα και όχι ως συμφέρον σε σχέση με τους προβαλλόμενους λόγους. Συγκεκριμένα, με τον όρο «επίλυση» της διαφοράς πρέπει να νοείται η ζητούμενη από το Δικαστήριο τελική κρίση, όπως αυτή θα ορίζεται στο διατακτικό της αποφάσεως. Πρέπει, μεταξύ άλλων, να εξετάζεται αν ο παρεμβαίνων επηρεάζεται άμεσα από την προσβαλλόμενη πράξη και αν το συμφέρον του για την επίλυση της διαφοράς είναι συγκεκριμένο. Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ των αιτούντων την παρέμβαση που δικαιολογούν άμεσο συμφέρον για την τύχη που επιφυλάσσεται στη συγκεκριμένη πράξη της οποίας η ακύρωση ζητείται και των αιτούντων την παρέμβαση που δεν δικαιολογούν παρά μόνον έμμεσο συμφέρον στην επίλυση της διαφοράς λόγω των ομοιοτήτων μεταξύ της καταστάσεώς τους και εκείνης στην οποία βρίσκεται ένας από τους διαδίκους (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 1997, C-151/97 P(I) και C-157/97 P(I), National Power και PowerGen, Συλλογή 1997, σ. I-3491, σκέψεις 51 έως 53 και 57· προπαρατεθείσα στη σκέψη 12 διάταξη BASF κατά Επιτροπής, σκέψεις 26 και 27, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Φεβρουαρίου 2004, T-14/00, Ulestraten, Schimmert en Hulsberg κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-497, σκέψεις 11 και 12).
- 15 Εν προκειμένω, επιβάλλεται να επισημανθεί, πρώτον, ότι με τα αιτήματά της, η Hoechst «ζητεί από το Πρωτοδικείο, [...] 1) να ακυρώσει την [επίδικη απόφαση], στο μέτρο που [την] αφορά. [...] 2) επικουρικώς, να μειώσει προσηκόντως το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε [...] διά της [επίδικης αποφάσεως]».
- 16 Δεύτερον, πρέπει να τονιστεί ότι η επίδικη απόφαση, μολοντί φαινομενικώς είναι μία και ενιαία, πρέπει να αναλυθεί ως δέσμη μεμονωμένων αποφάσεων με τις οποίες διαπιστώνονται παραβάσεις σε βάρος των αποδεκτριών επιχειρήσεων και οι οποίες επιβάλλουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, πρόστιμα, όπως εξάλλου προκύπτει από το διατακτικό της αποφάσεως και ιδίως από τα άρθρα 1 και 3 (βλ., υπό την ίδια έννοια, την προπαρατεθείσα στη σκέψη 12 διάταξη BASF κατά Επιτροπής, σκέψη 31, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 17 Τρίτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δεδομένου ότι ο κοινοτικός δικαστής, κατά τον έλεγχο της υπερβάσεως των ορίων εξουσίας, δεν μπορεί να αποφανθεί *ultra petita*,

δεν έχει τη δυνατότητα να εκτείνει την ακυρότητα πέραν των αιτημάτων του προσφεύγοντος. Συνεπώς, αν ένας από τους αποδέκτες αποφάσεως αποφασίσει να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, ο κοινοτικός δικαστής επιλαμβάνεται μόνο των στοιχείων της αποφάσεως που αφορούν τον προσφεύγοντα. Αντιθέτως, τα στοιχεία που αφορούν άλλους αποδέκτες και τα οποία δεν προσβλήθηκαν δεν εμπίπτουν στο αντικείμενο της διαφοράς την οποία ο κοινοτικός δικαστής καλείται να επιλύσει (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-310/97 P, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-5363, σκέψεις 52 και 53, και της 15ης Φεβρουαρίου 2001, C-239/99, Nachi Europe, Συλλογή 2001, σ. I-1197, σκέψεις 24 και 25).

18. Επιβάλλεται, τέλος, η επισήμανση ότι, καίτοι το αναμφισβήτητο κύρος μιας ακυρωτικής αποφάσεως κοινοτικού δικαιοδοτικού οργάνου καλύπτει τόσο το διατακτικό της αποφάσεως όσο και το σκεπτικό επί του οποίου αυτό στηρίζεται, εντούτοις δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την ακύρωση βαρυνόμενης με την ίδια έλλειψη νομιμότητας πράξεως, η οποία δεν υπεβλήθη στον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή. Συγκεκριμένα, το σκεπτικό στο οποίο εκτίθενται οι ακριβείς λόγοι της διαπιστωθείσας από τον κοινοτικό δικαστή ελλείψεως νομιμότητας λαμβάνεται υπόψη προκειμένου να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια των κρινομένων με το διατακτικό. Το κύρος μιας σκέψεως ακυρωτικής αποφάσεως δεν μπορεί να επηρεάσει την κατάσταση προσώπων που δεν ήταν διάδικοι στη δίκη και έναντι των οποίων η απόφαση δεν επέφερε κανένα απολύτως αποτέλεσμα (προπαρατεθείσα στη σκέψη 17 απόφαση Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., σκέψεις 54 και 55).
19. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι διατάξεις της επίδικης αποφάσεως που αφορούν την Chisso δεν θίγονται από απόφαση του Πρωτοδικείου ακυρώνουσα την επίδικη απόφαση, κατά το μέρος που αφορά τη Hoechst, ή μειώνουσα το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην Hoechst.
20. Συνεπώς, η απόρριψη των αιτημάτων της Hoechst στην κύρια δίκη είναι προς το συμφέρον της Chisso μόνο στο μέτρο που η εν λόγω ακύρωση ή μεταβολή του ποσού του προστίμου, η οποία θίγει τη βασιμότητα των σχετικών με την εταιρία αυτή διαπιστώσεων και εκτιμήσεων που περιέχει η επίδικη απόφαση, μπορεί να ωθήσει την Επιτροπή να επανεξετάσει το ζήτημα της απαλλαγής από το πρόστιμο που είχε χορηγήσει στην Chisso.

- 21 Πάντως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή μπορεί να επανεξετάσει τις διατάξεις της αποφάσεως περί απαλλαγής της Chisso από την υποχρέωση πληρωμής προστίμου, το συμφέρον περί του οποίου γίνεται λόγος στη σκέψη 20 δεν αποτελεί άμεσο και ενεστώς συμφέρον κατά την έννοια της νομολογίας, αλλά, αντιθέτως, συμφέρον έμμεσο και δυνητικό. Εξάλλου, στην περίπτωση αυτή, η Chisso θα μπορούσε να προβάλει τα επιχειρήματά της στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως την οποία θα μπορούσε να ασκήσει ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά μιας τέτοιας δυσμενούς αποφάσεως της Επιτροπής (βλ., κατά την ίδια έννοια, προπαρατεθείσα στη σκέψη 12 διάταξη BASF κατά Επιτροπής, σκέψη 37).
- 22 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το συμφέρον που επικαλείται η Chisso δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως άμεσο και ενεστώς, κατά την έννοια του άρθρου 40, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, η αίτησή της παρεμβάσεως είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 23 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, απόφαση για τα έξοδα λαμβάνεται με την απόφαση ή τη διάταξη που περατώνει τη δίκη. Δεδομένου ότι με την παρούσα διάταξη περατώνεται η δίκη έναντι της Chisso, πρέπει να ληφθεί απόφαση και επί των δικαστικών εξόδων που αφορούν την αίτηση παρεμβάσεως.
- 24 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Chisso ττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα έξοδά της καθώς και στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας παρεμβάσεως, σύμφωνα με το αίτημα της τελευταίας. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν διατύπωσε συναφώς αίτημα, θα φέρει τα έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση παρεμβάσεως.
- 2) Η Chisso φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία προέβη η Hoechst στο πλαίσιο της διαδικασίας παρεμβάσεως καθώς και τα δικά της δικαστικά έξοδα.
- 3) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία προέβη στο πλαίσιο της διαδικασίας παρεμβάσεως.

Λουξεμβούργο, 16 Δεκεμβρίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

M. Βηλαράς